

form implementeret, men det må regeringen selv tage ansvaret for.

Regeringen er kommet ud i store vanskeligheder i sin Irakpolitik. Problemerne tårner sig op for koalitionen, de påståede masseødelæggelsesvåben er ikke fundet, terrorismen er ikke bekæmpet, men styrket, og der er ikke skabt stabilitet i Irak, tværtimod. Det er indlysende nok, at situationen ikke er blevet bedre af, at man har kunnet se amerikanske fangevogtere optræde helt på samme måde som Saddam Husseins torturbøddler. Hvordan kan man overhovedet tro på, at der efter fremkomsten af de billeder kan skabes stabilitet med den amerikanske besættelse? Hvordan kan man tro på, at man i den arabiske verden kan tro, at der skal skabes demokrati?

Der er jo ikke noget mærkeligt i, at den folkelige støtte her i Danmark svinder på grund af udviklingen, og vi bliver nødt til at erkende følgende: Denne krig er tabt. Der kommer ikke stabilitet i Irak, og der kommer ikke nogen stabil udvikling i Mellemøsten, medmindre koalitionen trækker sig ud af krigen, og medmindre man får et helt andet engagement fra verdenssamfundets side, så alt hvad der lugter af invasionsstyrker, alt hvad der lugter af militær besættelse, alt hvad der lugter af torturbøddler og alt, hvad der lugter af militærangreb på uskyldige civile ved bryllupper, forsvinder fuldstændig i den del af verden. Det er den brutale sandhed, og jo før regeringen erkender det, desto bedre vil det være. Hvis det ikke erkendes, vil man fortsat stå i suppedasen og fortsat stå med vanskelighederne, og derfor må jeg tilstå, at jeg er lidt uforstående over for, at De Radikale og Socialdemokraterne fortsat støtter den danske militære tilstedeværelse, for så er de også medansvarlige for de ting, som sker i Irak.

Kl. 10.50

Jeg kan forstå, at statsministeren skulle have talt med store bogstaver til den amerikanske præsident for nylig. I hvert fald var det det indtryk, hans spindoktorer fik lanceret i medierne, hvor man så statsministeren tage til USA og fortælle George W. Bush, hvad det er, der nu skal ske. Vi ved jo ikke, hvordan han talte til George W. Bush i Det Hvide Hus, og hvad der faktisk blev sagt, men vi ved, at hvad der måtte være sagt af kritiske ting til den amerikanske præsident, var spildte Guds ord på Balle-Lars. Der er jo ikke sket noget som helst, han var fuldstændig upåvirket af det, som statsministeren sagde.

Det diskuteres fortsat i FN, om den nye irakiske regering skal have fuld suveræniteten. Men der bliver jo ikke suveræniteten over de amerikanske styrker, og så længe den amerikanske besættelse varer, er det jo illusorisk at tale om, at der kan skabes nogen form for suveræn irakisk regering. Det er også derfor, det er så vigtigt, at der bliver skabt et europæisk modspil til det amerikanske hegemoni i øjeblikket, og det burde EU-debatten jo handle meget mere om.

De afgørende spørgsmål er: Skal vi have et selvstændigt europæisk samarbejde? Eller skal vi have et europæisk samarbejde, der er en bleg afskyngning af den amerikanske politik? Skal Europas politik bestemmes i Washington, eller skal den bestemmes i Europa? Her har den danske regering jo stået for den linje, at det i sidste ende er i Washington, den europæiske politik skal bestemmes, men vi ønsker det modsatte. Vi ønsker en europæisk modvægt til den amerikanske dominans – ikke nogen militær modvægt, for det er der ikke brug for, og det ville være vanvittigt at forsøge det – men en vision om, at Europa kan spille en anden rolle i sikkerhedspolitikken og i den globale politik.

Europa kan spille en rolle i arbejdet på at få FN til at fungere på en ordentlig måde; i arbejdet for at skabe respekt for international lov og ret; i arbejdet på at få forholdene i Mellemøsten i en helt anden gænge, end tilfældet er i øjeblikket. Der kan gøres meget, men det forudsætter først og fremmest, at Europa ikke bliver et forkontor til kontorerne i Washington, og at man er villig til at træffe beslutningerne selv.

Det er det, vores venstreorienterede politik handler om. Den handler om, at EU-debatten skal være politisk, og det handler valget den 13. juni også om. Det er et politisk valg, det er ikke et valg om ja eller nej til dansk medlemskab. Det er et valg om, hvilken retning Europa skal tage, hvilke værdier Europa skal udvikles efter, og hvilke politiske principper der skal være de dominerende i Europa. Derfor er det utrolig vigtigt, at de danske vælgere tager politisk stilling den 13. juni, at de afgiver deres stemme efter, hvilken politik de mener der skal føres i EU, og at de også gør det konsekvent.

Jeg håber meget, at den linje også vil komme til at præge debatterne her i Folketinget om EU fremover, så vi kommer væk fra den gamle ja/nejdiskussion, men i stedet får en frugtbar diskussion om, hvilken politisk udvikling Europa skal følge, selv om vi kan være politisk uenige på forskellige områder.